

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Σάββατον 30 Ἀπριλίου 1950 (Π.Ο.Η.) Ἔτος β'. Ἀριθ. 34—Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ὁ Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 12.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτησίᾳ δολ. 5
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ἡ ὥραία ἔμπνευσις τῆς ἐπενδύσεως ἀπόρων μαθητῶν τῶν Κατηχ. Σχολείων μας ἀποδεικνύει τὴν στοργὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ παιδί.

Τὸ παιδί ἀπετέλεσε πάντοτε κεντρικὸν σημεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς ἀφηγήσεως. Ὁ Ἰησοῦς — παιδί ἐξηγένησε καὶ ἀνεβίβασε εἰς τὸ ἀρμόζον ἐπίπεδον, αὐτὸ ποῦ ἄλλοτε ἐθεωρεῖτο τυχαῖον ἐπακολούθημα νυκτερινῶν ὀργῶν. Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία ἐνδιεφέρθη ἰδιαιτέρως διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἐξηγάνισεν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν σκηνὴν τὸν Καιάδα, ἤλεγξε αὐστηρῶς τοὺς παιδοκτόνους, συνώδευσε ἐπισήμως τὸ παιδί εἰς τὴν οὐρανίαν, κατοικίαν ὅταν τοῦτο ἀφηρηπάζετο ἐγκαίρως.

Τὴν ὥραίαν αὐτὴν παράδοσιν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ παιδί, συνεχίζουσα καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, μεριμνᾷ διὰ τὴν κάλυψιν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν ὕλικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κρίσις καὶ ἄλλαι δυσκολίαι, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγών, δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀνακουφίσεως τῆς παιδικῆς ἡλικίας· δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπένδυσις περιορίζεται μόνον εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ.

Πέραν ὅμως τῆς ὕλικης ἐκτάσεως, ἡ ἐπένδυσις διὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις, ἀποτελεῖ τὸν συμβολισμὸν διὰ μίαν γενικωτέραν, χάριν τῆς παιδικῆς ἡλικίας σταυροφορίαν.

Τὸ θῦμα αὐτὸ πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ τύχῃ ἐνὸς σοβαροῦ ἐνδιαφέροντος. Διώκεται συνήθως κατὰ τρόπον βάρβαρον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐμβρυακὴν τοῦ ἡλικίαν. Ἀπερίσκεπται γένοι, δολοφονοῦν τὴν κυοφορουμένην εἰς τοὺς κόλπους τῶν ζώων ἢ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰς συνεπείας μιᾶς ἐνόχου πράξεως ἢ διὰ νὰ ἀρέσουν εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῶν καρδιῶν τῶν ἢ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰς εὐγενεῖς κοπώσεις τῆς Μητρότητος.

Καὶ εἰς τὸ ἔγκλημα αὐτὸ λαμβάνει μέρος ἐνίοτε καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη. Τί αἰσχρὸς! Τί κοιλίς διὰ τὸν πολιτισμὸν μας. Ἐὰνδὲ διαφύγῃ τοὺς διωγμοὺς τῶν ἐγκληματιῶν καὶ ἐξέλθῃ τῶν μητρικῶν κόλπων, νεοὶ κίνδυνοι τὸ ἀπειλοῦν. Ἡ ἀδιαφορία τῆς τεκούσης. Καταναλίσκει ὥρας ὀλοκλήρους διὰ τὴν τουαλέταν τῆς καὶ ἐμπιστευεταί εἰς πρόσωπα ἀνεύθυνα τὸ ὑπερκόσμιον αὐτὸ ὑπουργεῖμα ποῦ λέγεται ἀγωγή. Τὸ κακὸν παράδειγμα τοῦ πατρὸς! Ὁλονύκτιοι διαβιώσεις εἰς διεφθαρμένα κέντρα καθιστοῦν τὸν γεννητόρα, ὑπόσαθρον ναυάγιον. Δύναται τὰρα αὐτὸ τὸ ναυάγιον, νὰ μεταφέρῃ τὸν νεαρὸν αὐτὸν ταξιδιώτην τῆς ζωῆς; Ἀσφαλῶς θὰ συναπαλεσθῇ μαζί του.

Ἀλλὰ καὶ τὸ σχολεῖον μήπως ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς τύχας του; Συνήθως οἱ διδάσκαλοι δὲν εἶναι οἱ ἰδανικοὶ τύποι, τοὺς ὁποίους ἀναζητεῖ ἡ παιδικὴ ψυχὴ. Ἐπιδροῦν ὀλεθρίως διὰ τοῦ παραδείγματος ἐπὶ τῆς εὐπλάστου παιδικῆς ψυχῆς. Πῶ; νὰ ὠφελήσῃ τὴν μικρὰν μαθήτριαν, ἡ διδασκάλισσα ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἐν τῷ συνόλῳ τῆς, ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, εἶναι ὁ τύπος τῆς κακοποιοῦ καὶ διεφθαρμένης γυναίκος;

Κατόπιν τῶν κινδύνων αὐτῶν τὸ παιδί ἐξελλίσσεται ἀνωμάλως. Ἡ βωμολοχία, ὁ πετροπόλεμος τῆς γειτονίας, ὁ ἀπρεπὴς ἀστεϊσμός, ἡ φιλήδονος περιέργεια, ἀποτελοῦν τὰ συμπτώματα τῆς προΐουσης διαφθοράς, ἡ ὁποία ἔχει ὡς συνέπεια τὴν ἠθικὴν παράλυσιν τῆς κοινωνίας.

Ἀλλὰ ἐδῶ τὸν λόγον τὸν ἔχει πρωτίστως ἡ Ἐκκλησία, ἡ Στοργικὴ αὐτὴ μητέρα. Τὸ παιδί εἶναι πρωτίστως παιδί τῆς. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ τὸ σώσῃ. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ εἶναι εὐρυτάτη. Πάντως ὅμως ἐπιβεβλημένη. Στάδια τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς εἶναι ἡ συγκρότησις καὶ

ὁ ἔλεγχος τῶν χριστ. οἰκογενειῶν. Ἡ καταδίκη ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας παντός παιδοκτόνου καὶ πάσης μεθόδου παιδοκτονίας.

Τὸ Κατηχ. Σχολεῖον. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἐνόρτια χωρὶς Κατηχ. Σχολεῖον. Δὲν ὑπάρχει εὐγενεστέρᾳ ἀποστολὴ ἀπὸ αὐτῆν. Τὰ στελέχη τοῦ κατηχ. σχολείου διακρινόμενα διὰ τὸ ἥθος καὶ τὴν σεμνότητα, θὰ πρέπει νὰ ἔχουν μίαν κατάρτισιν κατὰ τὸ δυνατόν ἐνιαίαν,

Τὸ παιδικὸν θρησκευτικὸν περιοδικόν. Ἀποτελεῖ ἕναν τρόπον θαυμάσιον προστασίας τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ ἐξομολόγησις τῶν παιδίων Ἰδοῦ μία ἄλλη μέθοδος ἐκκλησιαστικῆς ἐνεργείας χάριν τῆς κινδυνευούσης παιδικῆς ἡλικίας.

Ἡ προστασία τοῦ ὄρφανου καὶ τοῦ ἐγκαταλελειμμένου παιδιοῦ, ὥστε νὰ μὴ βρῇ εὐκαιρία ἢ διαφθορά καὶ ἢ ξένη προπαγάνδα νὰ τὸ κλέψουν. Ὅλα αὐτὰ καὶ πλεῖστα ὅσα ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα μιᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς χάριν τοῦ παιδιοῦ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἀντελήφθη τὴν ἀνάγκην ταύτην καὶ δρᾷ ἐπιφελῶς. Τὰ Κατηχ. Σχολεῖα, τὸ θρησκευτικὸν περιοδικόν γιὰ τὰ παιδιά, ἡ ὕλική μέρμυρα εἶναι κεφάλαια ἐνεργητικά.

Πόσας ὅμως ἀπογοητεύσεις δέχεται καθ' ἐκάστην ἡ Ἐκκλησία ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παρανοοῦν τὸ ἔργον αὐτὸ! ὑπάρχουν εἰς μερικάς πόλεις ἱερεῖς, ποὺ ἐνῶ ἔχουν τὰ προσόντα, δὲν συγκροτοῦν κατηχ. Σχολεῖον. Ὑπάρχουν ἱερεῖς ποὺ ἀντιδροῦν στὴ προσπάθεια τοῦ παιδιοῦ περιοδικοῦ, ἐπεὶδὴ τὸ περιοδικόν αὐτὸ δὲν ἔχει τὸν χαρακτήρα αὐστηρῶν ἀσκητικῶν συγγραμμάτων. Ὑπάρχουν. Ὑπάρχουν. Ὑπάρχουν....

Ὅλα ὅμως τὰ ὑπερnick ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐλπίζει εἰς τὸν θρίαμβον. Καλεῖ δὲ ὅλους, ὅπως τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν προσπάθειάν της νὰ σώσῃ τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ ὕγιες ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν κοινωνίαν. Ποῖος θὰ ἀρνηθῇ;

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ ἙΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
"ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ,"

«Ὁ παλαιοημερολογισμὸς» εἶναι ὁ τίτλος ἐνὸς δημοσιεύματος εἰς τὸ περιοδικόν τῶν Χανίων Ἀναγέννησις. Οὗτο εἰς τὴν Σοφίαν τῶν σοφῶν προσετέθη καὶ ἡ Σοφία τοῦ ἔλλογιμου (τοῦ διδασκάλου κ. Ἀνδρέα Σταυρουλάκη).

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα δὲν ἔχει καὶ τὸν χαρακτήρα μελέτης, ὥστε νὰ δυνηθῇ τις νὰ τὸ ἀνασκευάσῃ ἐπιστημονικῶς. Πρόκειται περὶ ἐλαφροῦς προχειρολογίας, χάριν τῆς ὁποίας θὰ ἤξιζε μία ἀξιοπρεπὴς σιωπὴ. Ἐπεὶδὴ ὅμως ὁ τίτλος τοῦ ὑπογράφοντος τὸ προχειρολόγιον, ἀναβιβάζει τὸν συντάκτην εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ διανοουμένου (γνω-

στοῦ ὄντος τοῦ κύρους τοῦ διδασκάλου εἰς τὰ χωρία τῆς πατρίδος μας). καὶ ἐπεὶδὴ ὁ ἐν λόγῳ συντάκτης προβαίνει καὶ εἰς λίαν πικροχόλους χαρακτηρισμούς, προβαίνομεν εἰς μίαν ἀνασκευὴν τῶν πεπλανημένων αὐτῶν ἀπόψεων, χάριν τῶν ἡμετέρων πιστῶν καὶ μόνον.

Γράφει ὁ κ. Σταυρουλάκης ὅτι «εἰς πείσμα τῆς λογικῆς καὶ τῶν νόμων τῆς ἀληθινῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐξακολουθοῦν νὰ θρησκευοῦνται μὲ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον». Δὲν γνωρίζομεν ποιονόρισμόν διδεται εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς λογικῆς ὁ σοφὸς διδάσκαλος. Διότι ὁ ὁρισμὸς τὸν ὁποῖον ἔχομεν ἡμεῖς ὑπ' ὄψιν μας ἐκ τε τῆς πείρας καὶ τῶν πανεπιστημιακῶν μελετῶν, λέγει ὅτι λογικόν εἶναι ὅχι τὸ αὐθαρέτως ἐπικρατῆσαν, ἀλλὰ τὸ ἐπικρατῆσαν ἐπὶ γενεᾶς γενεῶν καὶ παραμένον εἰσέτι εἰς τὰς συνειδήσεις ἀρετῶν χιλιάδων πιστῶν. Ποῖοι δὲ εἶναι «οἱ νόμοι τῆς ἀληθινῆς χριστιανικῆς πίστεως» τοὺς ὁποίους ἐπικαλεῖται ὁ συντάκτης ἀγνοοῦμεν. Καλῶς θὰ ἔκανε νὰ τοὺς προσδιορίσῃ καὶ νὰ μᾶς παραλέμῃ εἰς τοὺς σχετικούς κώδικας, ὥστε νὰ τοὺς μελετήσωμεν.

Ἡμεῖς ἀπ' ἐναντίας γνωρίζομεν ὅτι ὁ πιστός, εἶναι συγχρόνως καὶ μέλος τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας». Μόνον δὲ ὡς μέλος δύναται νὰ συνάψῃ σωτηριολογικὰ καὶ ἀγιαστικὰ σχέσεις μὲ τὸν Ἀρχηγόν τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦν. Τοῦτο διεκήρυξεν ἐπιγραμματικώτατα ὁ Κυριανὸς εἰπὼν «Extra Ecclesiae nulla salus» — ἐκ τῶς τῆς Ἐκκλησίας οὐδεμία σωτηρία». Τῆς Ἐκκλησίας Αὐτῆς (τὴν ὁποίαν συγκροτοῦν αἱ ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλαια Ἐκκλησίαι καὶ τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς) δύναμις ἀκαταμάχητος εἶναι ἡ Ἐνότης τῶν πιστῶν ὑπερτάτη δὲ ἐξουσία ἡ Σύνοδος.

Ἐρωτῶμεν τώρα τὸν κ. Σταυρουλάκη: ὑπάρχει Ἐνότης εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως; Ἐν συνεχείᾳ δὲ: δύναται μία πράξις νὰ εἶναι ὁρθὴ καὶ λογικὴ (ἐπ' τοῦ προκειμένου ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρ.) ἔφ' ὅσον δὲν φέρει τὸ κύρος καὶ τὴν σφραγίδα μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου;

Ἡ Ἐκκλησία, κ. Σταυρουλάκη δὲν εἶναι τὸ καφενεῖον τοῦ χωρίου σας, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δύνανται οἱ θαμῶνες ἀνεξαρτήτως καὶ αὐτοτελῶς νὰ σκέπτονται καὶ νὰ συζητοῦν. Εἶναι οὐράνιος πολιτεία, τῆς ὁποίας τὸ μεγαλεῖον στηρίζεται εἰς μίαν αὐστηρὰν ἐσωτερικὴν πειθαρχίαν.

Ἐξ ὅλων αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι, τὴν εὐθύνην τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος, φέρονται ἀκεραῖαν οἱ καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς, οἵτινες διέσπασαν τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδ. Ἀνατ. Ἐκκλησίας: οἱ δὲ Παλαιοσταλγοὶν τὴν ἐνότητα καὶ παραμένουν εἰς τὰ ὅρια καὶ τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τί θὰ ἐλέγατε, κ. Σταυρουλάκη, ἐὰν ὁ Νομάρχης τῆς περιφέρειας σας, ἐνομοθέτει τι κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν νόμων τῆς Κεντρικῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἀθηνῶν; καὶ ποίους θὰ ἐκαίξατε, ὡς εὐσυνείδητος πολίτης: τοὺς σεβομένους τὴν Κυβέρνησιν ἢ τοὺς ἀκολουθήσαντας τὸν Νομάρχην εἰς τὸν ἐτσιθελισμόν του;

Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον συμβαίνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου Κυβερνήσεως Κεντρικῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,

εἶναι ἡ Σύνοδος τῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων καὶ Ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ μέρους Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἡ Φωνὴ τῆς Συνόδου αὐτῆς δὲν ἠκούσθη συνηγοροῦσα. Ἀπ' ἐναντίας ἡ τελευταία τῆς λέξης ὑπῆρξε ἡ ἀπόφασις τῶν Συνόδων Κων)πόλεως ἐπὶ Τερεμίου 1582, 85 καὶ 93 τὴν ὁποίαν νομίζομεν ὅτι ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε ὡς Ἑλλήν διδάσκαλος.

Λυτούμεθα διότι Ἑλλήν διδάσκαλος, διδάσκων τὴν ἐλευθερίαν συνιστᾷ μέτρα ἀνελεύθερα καὶ ἐκβιαστικά. Τὶ μέτρα νὰ λάβῃ ἐναντίον τῶν πολιτῶν τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐκκλησία; Δὲν εὐρισκόμεθα οὔτε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Νέρωνος, οὔτε εἰς τὸ Σιδηροῦν παροπέτασμα τῆς Ρωσίας.

Ἄλλωστε ἐλήφθησαν τοιαῦτα μέτρα, φυλακαί, ἐξορίαι κλπ., χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐπιφέρουν τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Καὶ τοῦτο διότι ἡ πείρα καὶ ἡ Ἱστορία βοᾷ, ὅτι ἡ βία καὶ ὁ διωγμὸς περισσότερον ἐνισχύουν τὸ φρόνημα τῶν διωκομένων.

«Τὰ κατασταλτικὰ μέτρα» κ. Σταυρουλάκη δὲν τὰ ἀνέχειται ἡ ὑπερήφανος καὶ φιλελεύθερα συνειδήσις τοῦ Ἑλλήνος καὶ δὴ εἰς τὸν τομέα τῆς δημοκρατικῆς Συνειδήσεως. Μὴ ἀφίστασθε λοιπὸν τοικῶς καὶ χρονικῶς τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος.

Καὶ ἡ στοιχειώδης εὐπρέπεια, ἀπαιτεῖ κ. Σταυρουλάκη, ἐκφράσεις σεμνὰς καὶ πρὸ παντὸς συμφωνούσας πρὸς τὴν πραγματικότητα. Γράφετε «Ἀσπασθήκαν τὸ π. ἡμερ. ἀπὸ ἀνάγκην». Γιατὶ ἀποβλήθησαν ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν νομίμων ἱερωμένων τῆς ἐπίσης Ἐκκλησίας, ἐξ αἰτίας διαπράξεως διαφορῶν πταισμάτων καὶ παραπτωμάτων· εἶναι ἀπόβλητοι. Διωγμένοι. Τιμωριμένοι. Ἀποδιοπομπαῖοι». Τὸ εὐπρεπέστερον ἐκ μέρους ὑμῶν θὰ ἦτο, σεβαστὴ διδασκαλε, θὰ ἦτο ἡ μνεία 3—4 ὀνομάτων τοιούτων κληρικῶν· διότι ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι ὁ κληρὸς μας ἔχει χειροτονηθῇ κατόπιν αὐστηρᾶς ἐξετάσεως ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς μας. Ἐκτός ἐάν, δὲν γνωρίζετε ὅτι τῶν Παλ)τῶν συγκεκριμένων εἰς Ἐκκλησίαν, ἡγοῦνται Ἀρχιερεῖς κοσμήματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας καὶ μὲ κανονικὴν τὴν Ἀποστ. Διαδοχὴν. Ἐάν δὲ κληρικὸς τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας ζητήσῃ νὰ προσέλθῃ, ἐξετάζεται ἐπισταμένως τὸ παρελθόν του καὶ οἱ λόγοι τοῦ διαβήματός του. Καθῆκον στοιχειώδους ἀνδρισμοῦ ἐπιβάλλει ὑμῖν, φίλτατε διδάσκαλε, νὰ μᾶς ἀναφέρητε τοιούτους κληρικούς. Ἄλλως ἐκ τῆς σιωπῆς σας θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ πᾶν, τὸ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς συκοφαντίας.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὑπῆρξαν τὰ οὐσιωδέστερα σημεῖα τῆς διδασκαλικῆς προχειρολογίας. Τὴν ὑπόλοιπον φλυαρίαν παραβλέπομεν ὡς τύποις καὶ οὐσίαι, ἀναξίαν λόγου καὶ προσοχῆς. Κατόπιν αὐτῶν παρακαλοῦμεν τὸν φίλον κ. Ἀνδρέαν Σταυρουλάκη, νὰ ἀποδεχθῇ δημοσιογραφικὴν συζήτησιν ἢ ἐπιστημονικὴν ἀλληλογραφίαν. Τὸ τοιοῦτον βέβαια προϋποθέτει γνῶσιν καὶ κατανόησιν τοῦ ζητήματος. Ἄλλως συνιστῶμεν αὐτῷ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀγωγῆς, δι' ὃ καὶ ἐσπούδασε καὶ νὰ ἀποφεύγῃ, ἀκατάρτιστος ὢν, νὰ θίγῃ ζητήματα θεολογικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ Δικαίου. Διότι κινδυνεύει νὰ χαρακτηριθῇ ὡς ἀφελής. Ἡμεῖς δὲ φειδόμεθα τοῦ γοήτρου ἐνὸς Ἑλλήνου παιδαγωγοῦ.

Κάποιος Χριστιανὸς

Ἡ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

Ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου
κ. Χρυσόστομου Ναυαλίμη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰ γὰρ καὶ ἐσφάλλετο ἡ Ἐκκλησία οὐ τοσοῦτον κατόρθωμα ἀπὸ τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας ἦν ὅσον ἔγκλημα ἀπὸ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος τούτου... Διὰ τοῦτο λέγω καὶ διαμαρτύρομαι ὅτι τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν τὸ τὴν Ἐκκλησίαν σχίσαι οὐκ ἔλαττον ἐστὶ κακόν». (Migne Τόμ. 48 σελ. 861. Λόγος εἰς τοὺς τὰ πρῶτα Πάσχα νηστεύοντας).

Γενικῶς δὲ τοσοῦτον οἱ θεῖοι Πατέρες ἐτίμων καὶ ἐφύλαττον τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐγγράφους καὶ ἀγράφους, ὥστε θὰ ἔπρεπε τις νὰ ἀπαρτίσῃ ὀγκώδεις τόμους ἀπανθίζων τὰ ὑπ' αὐτῶν γραφέντα, ὑπὲρ τηρήσεως τῶν Παραδόσεων.

Ὁ Μ. Βασίλειος ἀποφαίνεται: «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα, ἀπερ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν, καὶ τούτοις οὐδεὶς ἀντερεῖ, ὅστις γε κατὰ μικρὸν γοῦν θεσμῶν ἐκκλησιαστικῶν πεπειράται. Εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαμεν τὰ ἀγραφα τῶν ἐθνῶν, ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν δύναμιν παραιεῖσθαι, λάθοιμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιοῦντες τὸ Εὐαγγέλιον, μᾶλλον δὲ εἰς ὄνομα ψιλὸν περιϊστῶντες τὸ κήρυγμα» (13).

Ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἐπίσης ἐξημερεύων τὸ Ἀποστολικὸν ρητὸν (Γαλ. Α' 8) «Κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρα οὐ εὐαγγελίῃται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν ἀνάθεμα ἔστω» γράφει:

«... Οὐκ εἶπεν, ἐάν ἐναντίῳ καταγγέλωσιν ἡ ἀνατρέπωσι τὸ πᾶν, ἀλλὰ, κἂν μικρόν τι εὐαγγελίζωνται παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα, κἂν τὸ τυχὸν παρακινήσωσιν, ἀνάθεμα ἔστωσαν... Καθ' ἃπερ γὰρ ἐν τοῖς βασιλικαῖς νομίμασιν ὁ μικρὸν τοῦ χαρakterος περιόψας, ὅλον τὸ νόμισμα κίβδηλον εἰργάσατο, οὕτω καὶ ὁ τῇ ὀμνύουσ πείσεως καὶ τὸ βραχύτατον ἀνατρέψας τῷ παντὶ λυμαίνεται... Ποῦ τοίνυν εἰσὶν οἱ φιλονεικίας ἡμᾶς κρίνοντες ἐνεκὲν τῆς πρὸς τοὺς αἵρετικούς διαστάσεως; ποῦ νῦν εἰσὶν οἱ λέγοντες οὐδὲν μέσον εἶναι ἡμῶν κἀκείνων, ἀλλ' ἀπὸ φιλαρχίας τὴν διαφορὰν γίγνεσθαι; Ἀκούετωσαν τί φησὶν ὁ Παῦς»

(13) Μ. Βασιλείου 91ος Κανὼν ἐν Πηδάλῳ ἐκ τῶν πρὸς Ἀμφιλόχιον περὶ Ἀγ. Πνεύματος γεγραμμένων.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα διενεμήθησαν ὑπὸ τῶν κατωτέρω Ἱερῶν Ναῶν τὰ ἐξῆς ποσά:

Ζωοδόχος Πηγὴ Πειραιῶς

Δρχ. 620.000

Ὑκαπαντὴ Πειραιῶς

1.675.700

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς
Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης

«Παρέστησαν αὐτῷ πάσαι αἱ χῆραι
πλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας
καὶ ἱμάτια, ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὐ-
σα ἡ Δορκάς». (Πράξ. 9, 39).

Ὑπέροχον καὶ παγκόσμιον τὸ ἔργον τῶν Ἀποστό-
λων. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦτο τόσο πλήρες καὶ ἀρτι-
ον, ἐὰν ἔλειπε ἡ συμβολὴ τῆς γυναικείας ψυχῆς. Ἡ
γυναίκα κατ' ἐξοχὴν εὐαίσθητος καὶ μετρυφεράν
καρδίαν ἐστάθη παραστάτης εἰς τὸ ἔργον τῶν Ἀ-
ποστόλων. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι ἡ γυναικεία ψυχὴ εὐ-
γνωμονοῦσα τὸν λυτρωτὴν, διὰ τὴν διπλὴν ἐλευθε-
ρίαν, τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς αὐτήν, ἐργάζεται μετ'
ζῆλον ἀπέραντον καὶ ἀναδεικνύεται ὁμολογουμένως
«βοηθός» τοῦ ἀνδρός. Μυροφόροι, Λυδία, Χλόη,
Φοίβη, Λωίς, Ἑνίκη, Τρύφαινα καὶ Τρυφῶσα, Εὐο-
δία, Ἀκρία, Ἡρσιούλα. Ἰδοὺ μερικαὶ ἀπὸ τὴν χο-
ρείαν τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν ἐκείνων γυναικῶν
αἱ ὁποῖαι διέθεσαν ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τῶν
διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων.

Μέσα εἰς τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν συντροφίαν, ἐξέ-
χουσιν θεοὶν κατέχει ἡ πτωχὴ νεάνις τῆς Ἰόππης, ἡ
Ταβιθά. Δορκάς ἐρμηνεύεται τὸ ὄνομά της, ἀλλὰ
καὶ Δορκάς ἀνεδείχθη. Τρέχει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον

λος, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἀνέτρεψαν οἱ κατὰ μικρόν τι
καινοτομοῦντες....» (14) καὶ παρακατιῶν ἐπίσης γρά-
φει :

Διὰ τοῦτο τὰ μείζονα τῶν ἁμαρτημάτων ἐπει-
σῆλθεν, ὅτι τὰ ἐλάττωτα οὐ τῆς προσηκούσης τυγχάνει
διορθώσεως. Καὶ καθάπερ ἐν τοῖς σώμασιν οἱ τῶν
τραυμάτων καταφρονήσαντες, πυρετοὺς ἔτεκον καὶ
σηπεδόντας καὶ θάνατον· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν
οἱ τῶν μικρῶν ὑπερορῶντες τὰ μείζονα ἐπεισάγου-
σιν....

Καὶ μυρία τις ἂν εὖροι τοιαῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέ-
ραν ἐπεισασσόμενα ταῖς Ἐκκλησίαις. Διὰ τοῦτο καὶ
καταγέλαστοι γέγοναν καὶ Ἕλλησι καὶ Ἰουδαίοις,
εἰς μυρία τῆς Ἐκκλησίας σχιζομένης.

Εἰ γὰρ οἱ παρὰ τὴν ἀρχὴν ἀποληδῶν τῶν θείων
θεσμῶν ἐπιχειροῦντες καὶ μικρόν τι παρακινεῖν, τῆς
προσηκούσης ἐτύχχανον ἐπιτιμῆσεως, οὐκ ἂν ὁ παρὼν
ἐτέχθη λοιμός, καὶ τοσοῦτος χειμὼν τὰς Ἐκκλησίας
κατέλαβεν» (15).

(Ἀκολουθεῖ)

(14) Ἡ δὲ κατὰ τὸ 1848 ἐξαπολυθεῖσα Ἐγκύκλιος
Πατριάρχου Κλεως Ἀνθίμου μεταξὺ τῶν ἄλλων γρά-
φει : «Ὁ δεχόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νεωτερισμόν κα-
τελέγει ὡς ἑλλειπὴ τὴν κεινηγμένην Ὁρθόδοξον πί-
στιν καὶ βλασφημεῖ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα
μὴ ὀρθῶς λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκομ. Συ-
νόδοις».

(15) Ὑπόμνημα πρὸς Γαλάτας Migne Τομ. 61 κεφ. Α'

διὰ νὰ εὐεργετήσῃ. Τὸ κήρυγμα τοῦ Πέτρου εὗρε
ἀπήχησιν εἰς τὴν ψυχὴν της. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκήρυσσεν ὁ Πέτρος, εὗρε εἰ-
ληρικὴν τῆς νεότητός της φίλον, φρουρὸν τῆς ἀγνό-
τητός της, στοργικὸν ἀδελφόν, παντοδύναμον πατέ-
ρα. Πόσον εὐτυχὴς ἦτο διὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτήν!
Πόσο εὐγνωμονοῦσε τὸν Πέτρο διὰ τὴν γνωριμίαν
της μετ' αὐτοῦ. Εὗρε ἐπὶ τέλος τὴν χαρὰν,
ποῦ νοσταλγεῖ κάθε νεάνις· ἡ ζωὴ της ἀπέκτησε νόη-
μα· ἡ ψυχὴ της ἐγένετο ὥραία καὶ πύκαλλος.

Τὸ Οὐράνιον αὐτὸ μεγαλεῖον, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ
ἀπολαύσῃ μόνη της. ἤξερε ὅτι καὶ ἄλλοι θὰ ἠδύχαριστοῦν-
το ἐὰν ἐγνώριζον τὸν Χριστόν. Προσέρχετο λοιπὸν
Ἰεραπόστολος. Προσέρχεται μετ' αὐτὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
τῆς Ἀγάπης. Ἐργάζεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν
τῆς Ἰόππης. Τί κάνει; Τὸ εὐγενέστερον ἔργον· ὑπῆρ-
χε μεγάλη δυστυχία στὴ Πατρίδα της. Ὁρφανὰ πολ-
λά, χῆραι ἀπροστάτευτοι. Νὰ λοιπὸν τὸ καθήκον.
Ὅπως ὁ Διδάσκαλός της ὁ Ἰησοῦς ἐστέκετο πάντο-
τε πλησίον τοῦ πόνου, οὕτω καὶ αὐτὴ. Σκοπὸς τῆς
ζωῆς της, εἶναι πλέον ἢ ἀνακούφισις τοῦ πονεμένου.

Ἀρχίζει λοιπὸν Ἐργασία ἐντατικὴ. Ὁλοκληρω-
τικὴ θυσία. Ὁ συγγραφεὺς τῶν πράξεων λέγει περὶ
αὐτῆς ὅτι «ἦν πλήρης ἔργων ἀγαθῶν καὶ ἐλεημο-
συνῶν». Ἐγινε μαννοῦλα τοῦ ὀρφανοῦ, ἀδελφοῦλα
τοῦ πονεμένου. Συντροφίασε τὴν χήρα στὴ μοναξιά
της· σκόρπισε τὴν χαρὰν στὰ κελιά τοῦ πόνου, ἔδωσε
νέα ζωὴν στὴν κοινωνία τῆς Ἰόππης. Ἀπὸ τὸ ἕνα
μέρος οἱ Ἀπόστολοι μετ' αὐτὴν τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης
καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ Ταβιθά μετὰ τὰ ἔργα τῆς Ἀγά-
πης, ἀπέδειξαν στὴν Κοινωνία, τὴν Χριστιανικὴν πλη-
ρότητα καὶ ἀρτιότητα.

Δὲν ἄντεξε στὴ θυσία καὶ στὸ κόπο· «ἀσθενή-
σασα» λοιπὸν ἀπέθανε. Ὁλοκαύτωμα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ ὅμως γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ
ἡ Ἀγάπη νικά τὸν θάνατον. Οἱ θρῆνοι τῶν χηρῶν
καὶ ὀρφανῶν καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ Πέτρου, ἐπανα-
φέρουν στὴν ζωὴν τὴν ἡρώϊδα τῆς Ἀγάπης, γιὰ νὰ
συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῆς Φιλανθρωπίας. Τί ἐξαίρετα
παραδείγματα ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἡ Ἀποστολι-
κὴ Ἐκκλησία!

Καὶ σήμερον ἔχουμε ἀνάγκην τοιούτων ἡρώϊδων.
Ὁ Χριστιανισμὸς δίνει τὴν μάχην τῆς κοινωνι-
κῆς του ἀξίας. Δὲν ἀρκεῖ τὸ κήρυγμα· χρειάζομεθα
καὶ πλουσίαν κοινωνικὴν δρᾶσιν. Ὅσαι λοιπὸν νεά-
νιδες ἠγάπησαν τὸν Σωτῆρα, ὥς τὸν βοηθήσουν εἰς
τὸν θρίαμβόν του. Δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίσουμε μόνον
ἐμεῖς τὸν Χριστόν· πρέπει καὶ οἱ ἄλλοι νὰ τὸν μά-
θουν. Ἡ Ταβιθά ἂν γίνῃ πρότυπον χριστιανικῆς δρᾶ-
σεως. Ἡ Ἐκκλησία πάντα καλεῖ τὴν γυναῖκα στὴν
ὑπηρεσίαν της καὶ πάντα τῆς δίνει τὴν τιμὴν μᾶς
ὥραίας ἀποστολῆς. Ἐμμερὸς λοιπὸν. Τὸ ἔργον τῆς
ἀγάπης ἂν ὁλοκληρωθῇ, χωρὶς ἀνθρωπαρέσκεις, χω-
ρὶς ἐγωῖσμούς, ἀλλὰ μετὰ μοναδικὸν γνώμονα τὴν Δό-
ξαν τοῦ Χριστοῦ.

Κοινωνικά Ζητήματα

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Δ'

Οἱ κίνδυνοι τοῦ ἐφήβου καὶ ἡ ἀντιμετώπισίς των

Ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία εἰς τὴν χώραν μας ἄρχεται τῶν μὲν θηλέων ἀπὸ τοῦ 13ου, — 14ου ἔτους, τῶν δὲ ἀρρένων ἀπὸ τοῦ 14ου, — 15ου καὶ περατοῦται κατὰ τὸ 20ὸν περίπου ἔτος διὰ τοῦς ἄρρενας καὶ 18ον διὰ τὰς θήλειαις καὶ ἔτι περισσότερο. Συμπίπτει δηλαδὴ ἡ ἡλικία αὕτη κατὰ τὴν ἀποφύιτην τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτοῦ εἰς ἀνωτέρας σπουδὰς ἢ εἰς ἐκμάθησιν καὶ ἄσκησιν διαφόρων ἄλλων πρακτικῶν ἔργων.

Κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν δευτέραν, οἱ νέοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ των περιβάλλοντος καὶ ἐπικοινωνοῦν περισσότερο μετὰ τῆς κοινωνίας. Δεδομένον δὲ ὄντος ὅτι κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην ἡ ζωὴ τῶν νέων εἶναι περισσότερο ἐνσυνείδητος, ἡ διαμόρφωσις τοῦ χαρακτῆρος των κατὰ ταύτην καθίσταται περισσότερο σταθερὰ, μὴ ἐπιδεχομένη μεταβολήν. Καὶ οἶαν διαμόρφωσιν λάβῃ ὁ νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, αὕτη θὰ εἶναι τελειωτικὴ καὶ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν.

Παρίσταται ἐπομένως ἀνάγκη συνεχίσεως τῆς προσπάθειας ταύτης τόσο ἐκ μέρους τοῦ γονέως, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἰδίου νέου ἢ νέας διὰ τὴν κατάρτισιν καλοῦ χαρακτῆρος.

Δύο εἶναι κυρίως οἱ πρωτεύοντες κίνδυνοι, οἱ ἀπειλοῦντες τοὺς νέους: ἡ προφύως ἐμφανιζομένη ἐπιθυμία τῆς γεννητοῦ δυνάμει καὶ ἡ κακὴ προδιάθεσις πρὸς τὸ ἔγκλημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων κακῶν καταντοῦν οἱ νέοι εἰς βίον ἀκόλαστον καὶ εἰς βίον ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἐγκληματικόν, ἂν καὶ ἐκ μόνου τοῦ κακοῦ τῆς ἀκολασίας φέρονται πρὸς τὸ ἔγκλημα κατὰ τὸν μέγαν τῆς ἀρχαιότητος ρήτορα Ἰσοκράτην λέγοντα: « ἡ ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς χαρὰ ἄγει εἰς τὴν διττὴν ἀτραπὸν τοῦ ὀλέθρου: τοῦ ἐκλύτου βίου καὶ τοῦ ἐγκλήματος ».

Ἡ ἐπιθυμία τῆς γεννητοῦ δυνάμει ἀναφαίνεται ἀπὸ τῆς σχολικῆς ἡλικίας διὰ τὴν μὴ εἶπω καὶ ἐνωρίτερον. Ἀνεφέρθησαν περιστατικά, ἰδίως εἰς τροφίμους ἰδρυμάτων ἀνιανισμοῦ κατὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἡλικίαν.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐν τῇ πραγματείᾳ του « πῶς δεῖ τοὺς γονεῖς ἀνατρέφειν τὰ τέκνα » ἀποκαλεῖ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν « θηρίον ».

Εἶναι πράγματι βασανιστικὴ, ὅταν αὕτη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν δαμασθῇ καὶ πρὸ παντός ᾔταν ὑπαδαυλίζεται ὑπὸ ποικίλων αἰτίων.

Ἐν τούτοις εἶναι πάντοτε εὐκόλος ἡ ἀντιμετώπισις τῆς. Πρέπει νὰ καταστῇ γνωστὸν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία αὕτη ὅταν δὲν ἀποδιώκεται ἔχει ὀλεθρίαν τὴν ἐπίδρασιν τόσο ἐπὶ τῆς σωματικῆς διατάξεως καὶ υγείας τῶν νέων, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς διανοικῆς γονιμότητος αὐτῶν. Οὐδεμία δὲ θεραπευτικὴ ἀγωγή εἶ-

ναι ἱκανὴ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς ἐκτὸς τῆς ἐγκρατείας καὶ ἀδιαφορίας πρὸς ταύτην, αἵτινα δέον ν' ἀσκήσῃ ἐφ' ἑαυτοῦ ὁ νέος. Τινὲς δίδουν ὡς διέξοδον πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν τὴν πραγματοποίησιν τῆς γεννητοῦ δυνάμει, ἀδιαφοροῦντες προφανῶς διὰ τὸ ἀνίερρον καὶ ἀνῆθικον τῆς θεραπείας ταύτης, εἰς ἣν καταδικάζεται ὁ νέος. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ θεραπευτικῆς πλευρᾶς οὐδεμία βελτίωσις ἐπέρχεται διὰ τοῦ τρόπου τούτου, μᾶλλον δὲ περισσότερον ἐξάπτεται ἡ ἐπιθυμία αὕτη μεταπίπτουσα εἰς πάθος ἀσυγκράτητον, ἐξ οὗ λυμάνεται ἡ νεότης καὶ καταντᾷ ἀξιοθρήνητον ῥάκος.

Ἄλλοι πάλιν συνιστοῦν τὸν συγχρωτισμὸν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Νὰ συνάπτονται δηλαδὴ μετὰ τούτων οἰκτεῖαι σχέσεις, διότι πιστεύουν ὅτι διὰ τῆς ἐξοικειώσεως ταύτης ἐπέρχεται ἀμβλυνσις τῆς ἐπιθυμίας. Ἄλλ' οὐδὲν ἀναληθέστερον τούτου. Ἀπ' ἐναντίας διὰ τοῦ συγχρωτισμοῦ ἐξάπτεται περισσότερον ἡ ἐπιθυμία, ὁπότε ἐπέρχεται καὶ τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα.

Καὶ τέλος ἄλλοι, δυστυχῶς ἐκ τῶν ἱατρῶν, ἰδίᾳ ἐκ τῆς τάξεως τῶν νευρολόγων, συνιστοῦν καὶ διὰ πραγματικῶν μάλιστα καὶ διαλέξεων δημοσίᾳ, πρὸς κορεσμὸν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης τὸν ἀνιανισμόν. Ἄλλ' οὐδὲν ὀλεθριώτερον τούτου, διότι ἐκτὸς τῆς ἐπερχομένης βλάβης ἐκ τῆς ἐκείνῃ ἀναταραχῆς τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως, ὁ τοιοῦτος καταντᾷ τελικῶς εἰς ἀποχάνωσιν καὶ ἀποθάρρυνσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, ὡς ἀποξενῶνων ἑαυτὸν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπιδιώκων ἀπ' αὐτῶν τὴν ἀποστροφὴν.

Ἀλλαχοῦ ἐπομένως πρέπει ν' ἀνεύρωμεν τὴν θεραπείαν συνισταμένην ὡς προεγράφη, ἀπὸ τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἀδιαφορίαν. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ ὅλη προσοχὴ τοῦ νέου ἔγκνεται εἰς τὴν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς διανοίας του τοῦ πειρασμοῦ τούτου τῆς ἐπιθυμίας, ὅσας αὕτη προσβάλλει τοῦτον εἴτε ἐκ τῶν ἔσωθεν διὰ τῆς φαντασίας εἴτε ἐκ τῶν ἔσωθεν διὰ τῶν αἰσθήσεων, διότι ἀπομακρύνων τὴν ἐπιθυμίαν ἀμέσως ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸν ἐπακολουθοῦντα σφοδρὸν πόλεμον τῆς σαρκός. Ἐγκρατεῦόμενος δὲ ὁ νέος κατὰ τὸν τρόπον τούτον πρέπει νὰ γνωρίξῃ ὅτι εἰς οὐδεμίαν βλάβην ὁ ὀφείκεται ἐκ τῆς ἀγνοητικῆς του ταύτης, ὡς τινὲς διατείνονται. Κατὰ τὴν γνώμην διακεκοιμμένων ἱατρῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων ἡ γεννητικὴ δυνάμει, ὅταν δὲν ἐνεργεῖται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὀφελειμμάτων, καὶ εἰς οὐδεμίαν ὑπὸκειται μείωσιν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον νερκοῦται, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ὅπως φυσιολογικῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐν Ἀθήναις 18)4—1)5)1950

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ
Χάρις Ὑμῖν καὶ Εὐλογία ἀπὸ Θεοῦ
Πατρὸς ἡμῶν δ' εὐχὴ καὶ Εὐλογία

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ παρουσιάζει τὸν Κύριον ἡμῶν ἀφωσιωμένον εἰς τὸ μέγαν ἔργον τῆς Θείας Ἀποστολῆς Του καὶ λησμονήσαντα τὰ πάντα, χάριν τῆς σωτηρίας μῆς γυναικὸς καὶ αὐτῆς Σαμαρείτιδος οὐσης. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρὸς τὸ σωτήριο ἔργον Του προσήλωσις, ὥστε ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτοῦ καὶ τὸ συναίσθημα, τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐπιτακτικὸν τῆς πείνης, ἐτυχεν ἱκανοποιήσεως τοιαύτης, ὥστε οὐδόλως ἠνόχλει αὐτό, τοῦτον.

Καὶ ὅταν ὑπὸ τῶν Μαθητῶν Του προσεκλήθη νὰ φάγῃ, ἀπήντησε πρὸς αὐτούς: «Ἐγὼ βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἢν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε... Ἐμὸν βρῶμα ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με.»

Ἀληθῶς πιστὸς εἰς τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντος αὐτὸν ἐπλησίαζε τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην, εἴτε σωματικὴ ἦτο αὕτη, εἴτε ψυχικὴ καὶ προσεπάθη νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν ὀδύνην, νὰ ἐκδιώξῃ τὸν πόνον.

Αὐτὸ ἦτο τὸ ἔργον Του, αὐτὴ ὑπῆρχεν ἡ ἀποστολὴ Του· καὶ βαδίζων ὅλην τὴν Ἀγίαν γῆν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀγάπη καὶ καλωσύνην ἐσκόρπιζε, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντος Αὐτόν.

Ναί, τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντος Αὐτόν.

Τὸ διεκήρυξεν ὁ ἴδιος ὅπου καὶ ἂν ἐστάθῃ, ἔργῳ καὶ λόγῳ.

«Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν» ἔλεγε.

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε» Καὶ πάλιν.

«Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν»

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Καὶ ἄλλοτε: «Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

Αὐτὸ ἦτο τὸ ἔργον Του· αὐτὴ ἦτο ἡ ἀποστολὴ Του· αὐτὸ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντος Αὐτόν.

Καὶ Ἐκεῖνος αὐτὸ ὑπέδειξεν ὡς σωτήριο τῶν ψυχῶν μέσον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν ἠρώτησαν τί νὰ κάμουν διὰ νὰ σωθοῦν.

«Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως, εἶπεν εἰς τὸν ἀνήσυχον Νομικὸν καὶ, τι ἔκαμε ὁ Σαμαρεῖτης: Τὴν καλωσύνην, τὸ ἔλεος.

Αὐτὸν τὸν ὥρατον δρόμον ἔδειξε ὁ Σωτὴρ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ σώσουν τὴν ψυχὴν των.

Βάδιζε λέγει ὁ Κύριος, καὶ σὺ καὶ ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τοῦ Σαμαρείτου. Αὐτοῦ τὴν γενναίαν πράξιν προσπάθησε νὰ μιμηθῇ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγάπης ἐκείνου ἀγωνίσου νὰ ἀντιγράψῃς.

Καὶ εἰς τὴν Σαμαρείτιδα σήμερον τὸ ἴδιο λέγει ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης. «Οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας Αὐτόν».

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης καὶ με αὐτὴν τὴν ἀγάπην θέλει ὁ Θεὸς τοὺς προσκυνούντας Αὐτόν νὰ Τὸν λατρεύουν καὶ νὰ Τὸν ἀγιάζουν.

Δι' ὃ καὶ ἡμεῖς οἱ τούτου ταπεινοὶ διάκονοι καὶ ὑπηρέται, ποιμαντορικῇ φροντίδι διαργανώσαμεν τὴν σημερινὴν ἑορτὴν τοῦ παιδίου, ἵνα δι' αὐτῆς ἐνισχύσωμεν καὶ ἀναπτέρωσωμεν τὰς καρδίας τῶν τέκνων ἡμῶν τὸ συναίσθημα τῆς Ἀγάπης δι' ὃ ἀληθῶς λατρεύεται ὁ Θεός.

Σήμερον τῇ συμπράξει ὅλων τῶν Χριστιανῶν, οἵτινες προσέφερον τὸν ὀβολὸν των εἰς τοὺς περιαχθέντας δίσκους ὑπὲρ τῆς ἐπενδύσεως τῶν ἀπόρων καὶ ὀρφανῶν παιδίων μαθητῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολείων ἡμῶν καὶ εἰς τὸ κυτίον τῶν κατηχητικῶν μας σχολείων τὸ εὐρισκόμενον καθ' ἐκάστην Κυριακὴν πρὸ τῆς θύρας τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῇ φροντίδι δὲ τῶν εὐλαβεστάτων Κατηχητριῶν μας καὶ τῇ ἡθικῇ καὶ ὁλικῇ ὑποστηρίξει τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως «ἡ Ταβιθά», ἐνδύονται καὶ ὑποδύονται ἑκατὸν πενήντα παιδιά τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων.

Χαρὰ μεγάλη ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου δημιουργεῖται εἰς τὰς καρδίας τῶν παιδίων τούτων τῶν στερουμένων, λόγῳ πτωχείας, ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων. Χαρὰ γίνεται καὶ ἐν οὐρανοῖς διὰ τὴν θυσίαν ταύτην τὴν ἀληθινήν, τὴν ὁποῖαν προσφέρομεν εἰς τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, τὸν ἐλόγοντα τοιοῦτους τοὺς προσκυνούντας Αὐτόν.

Ἡ δὲ εὐλογία καὶ ἡ χάρις τοῦ διὰ τῆς πράξεως ταύτης Δοξαζομένου Θεοῦ πέμπεται

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυκλάδων
κ. Γερμανοῦ Βαρικοπούλου

Ἀναγνώσαντες εἰς τὸ περιοδικὸν «Κήρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», τὸ πικρόχολον σχόλιον τοῦ Συντάκτου διὰ τὴν ἄρσιν τῶν διαφωνιῶν, μεταξὺ τῆς ὑπὸ τὸν Πανιερώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ. Ο. Χ. καὶ ἐμοῦ καὶ τῆς ἐπιτευχθείσης κατὰ Χριστὸν Ἐνώσεως, δηλοῦμεν τὰ ἑξῆς, εἰς ἀπάντησιν τῶν γραφομένων συκοφαντιῶν, φειδόμενοι τῶν Πιστῶν Χριστιανῶν, καὶ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὸ αὐτὸ μικροπρεπὲς ἐπίπεδον μετὰ τῶν Σχολιαστῶν, δι' οὓς πολλὰ τὰ τρατὰ, ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν.

1) Πόθος ἡμέτερος, καὶ παντὸς Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ ἦτο ἀπὸ τοῦ 1937 μέχρι σήμερον, ἡ κατὰ Χριστὸν Ἐνώσις, καὶ ἡ ἄρσις τῶν λυτῶν αὐτῶν Ἑσωτερικῶν Διαιρέσεων.

2) Ὡς ἐκ τούτου συνεννοήθημεν μὲ τὴν ὑπὸ τὸν Πανιερώτατον Πρ. Φλωρίνης Σύνοδον ἀφοῦ ἐξηλέγξαμεν ἐπισταμένως καὶ εὐσυνειδήτως τὰς πεποιθήσεις, λαβόντες ὡς κριτήριον τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μόνον.

3) Ἐννοεῖται ὅτι ἐξητήσαμεν ἐπανειλημμένως νὰ συνενοηθῶμεν καὶ μετὰ τῆς Θεσηκευικῆς Κοινότητος, καὶ τῆς Παρατάξεως τοῦ Σεβ. Βρεσθένης Ματθαίου Καρπαθίου, τῆς πολλὰ τὰ αἰρετικὰ διαπρατιούσης, ἀλλ' ἀμφοτέρωι ἔβυσαν τὰ ὅσα, πρὸς ζημίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

4) Ἐν κοινῇ λοιπὸν Συνεδριάσει, ἤρθησαν ἀπανταίαι παρεξηγήσεις, καὶ ἀπεσαφηνίσθησαν κλήρως, τὰ ἀμφίβολα σημεῖα, ἐφ' ὧν κυρίως διαφωνήσας, ἔμεινα ἐπιφυλακτικὸς, κατὰ τὸ παρελθόν, ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς συνεργασίας.

5) Εὐρέθημεν ἐν τέλει σύμφωνοι, ἐφ' ὧν τῶν σημείων, τῶν κυρίων καὶ τῶν ἐπουσιωδῶν, καὶ ὑπεγράψαμεν κοινῇ δῆλωσιν καὶ ὁμολογίαν, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ Ἡμετέρῳ Περιοδικῷ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 78 φύλλον ἐ, ἔ.

Κατόπιν δ' ὧν τούτων θεωροῦμεν κακόβουλον καὶ διαβολικὴν φλυαρίαν τὰ γραφομένα τῶν καὶ δηλοῦμεν καὶ αὖθις ὅτι κατευθυνόμεθα ἀπὸ ἀγάπην καὶ σεβασμόν, πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, καθὼς ἀπεδέχθημεν αὐτὴν ἅπαντες κατὰ τῷ 1935 καὶ χάριν τῆς ὁποίας γέρον ὦν ἐφυλακίσθη προσφάτως, καὶ ἐξῆλθον διὰ Βασιλικῆς χάριτος, καὶ χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣν οἱ διαβολεῖς δις ἠρηγήθησαν ἐπισήμως

καὶ ἐνυπογράφως εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀποθάνω. Δηλοῦμεν τέλος ὅτι οὐδεμία πλέον αἰτία δικαιολογεῖ τὴν διάστασιν, δι' ἣν θὰ δώσωσι λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἅπαντες οἱ συνεχίζοντες ταύτην.

Εὐχόμεθα δὲ ὅπως ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, συνετίσῃ ἅπαντας, ἰδίως δὲ τοὺς διαβολεῖς Συντάκτας τοῦ Κήρυκος, ὥστε νὰ μὴ σκανδαλίζωσι τοὺς Πιστοὺς Χριστιανοὺς χάριν τῶν ὁποίων ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν.

Ὁ δηλῶν

† Ὁ Κυκλάδων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17—4—1950 (π.ῆ.)

Ἀνατύπωσις ἀπὸ τῆς «Χριστιανικῆς Σπίθας»

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ
ΚΑΙ ΖΩΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ μόνον διὰ τὴν ἐκδοσιν τοιούτων διαζυγίων εἶναι ἄξιοι κολάσεως οἱ ἀπὸ τοῦ 1852 καὶ ἐντεῦθεν ἀρχιερατεύσαντες ἐν Ἑλλάδι. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν διεμαρτυρήθη ποτέ. Οὐδεὶς ἔσχισεν εἰς μύρια τεμάχια τὴν ἀντιχριστιανικὴν ἀπόφασιν. Σὰς ἐρωτῶμεν: εἶνε ἢ δὲν εἶναι δοῦλοι τοῦ κόσμου τούτου οἱ ἀρχιερεῖς; — Μεταβῆτε εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ θὰ ἴδετε ἐκεῖ μίαν ξυλίνην σφραγίδα διὰ τῆς ὁποίας καθημερινῶς σφραγίζονται καὶ διαλύονται οἱ γάμοι τῶν Ὁρθοδόξων. **Αὐτὴ ἡ σφραγὶς εἶναι ἡ βοῦλα τοῦ Σατανᾶ. Κύριε! Γονυπετεῖς ἐνώπιόν σου δεόμεθά σου, βοήθησέ μας νὰ καύσωμεν τὴν ξυλίνην αὐτὴν σφραγίδα τοῦ αἰσχρῶς ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Συντάγματος, οἱ κώδωνες τῆς Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν νὰ κροῦνται καρμυσύνως.**

6.— Ἡ κοίτης τῆς βίας. Ἐνῷ ὁ Νόμος τῆς Καινῆς Διαθήκης καθορίζει σαφῶς τὴν στάσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τὸν Α ἢ Β λόγον διαφωνοῦν μὲ τὰς ἀρχάς της, ἐπιτάσσων: **«αἶρετε κὼν ἄνθρωπον μετὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ»,** ἡ Ἐκκλησία ἐγκατέλειπε τελείως τὴν παραίνεσιν, τὴν πειθῶ, ἐχρησιμοποίησε καὶ χρησιμοποίητ' ἐν εὐρείᾳ κλίμακί το ἕξφος ὡς ὑπέρτατον διαιτητὴν τῶν πνευματικῶν διαφορῶν αὐτῆς μετὰ τοῦ λαοῦ. Ἀρχιερεὺς ἐπὶ κεφαλῇ ἀποσπάσματος χωροφυλάκων διέλυσε ἱερὰν σύναξιν πιστῶν, ἐκρήμνησε τὰ θεμέλια εὐκτηρίου οἴκου καθ' ἣν στιγμὴν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀλ-

πλουσία εἰς πάντας τοὺς ὅπωςδῆποτε συντελέσαντας εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Ἀγάπης.

Ἡμεῖς δὲ πλήρεις χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως πνευματικῆς δοξάζομεν τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης καὶ εὐχόμεθα εἰς ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητά, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀνταποδώσῃ ὑμῖν διὰ τῶν πλουσιῶν αὐτοῦ δωρεῶν τὴν εὐγενῆ συμβολὴν σας εἰς τὴν θεάρεστον πρᾶξιν.

Μετ' εὐχῶν διαπεύρων

Ὁ Πρόεδρος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Τὰ μέλη

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Κυκλάδων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Χριστιανονπόλεως ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ὁ Διευλέας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕ

Πόσο ἀπαραίτητο ἦτο διὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἓνα κεντρικὸν βιβλιοπωλεῖο; Θὰ ἦτο πηγὴ Πνευματικοῦ β-δατος, Καὶ αὐτὸ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἔγινε. Οὕτω εἰς τὴν Στὰ Φέξη ἀρ. 72 λειτουργεῖ τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑκκλησίας Γ.Ο.Χ.

Εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν ὅλα τὰ βιβλία χριστιανικοῦ περιεχομένου (Θεολογικά, Λιτήρια, βίαι Ἀγίων, Ἀσκητικά κ.τ.λ.). Ἀποστέλλονται καὶ εἰς ἐπαρχίας κατόπιν εἰδικῆς παραγγελίας.

Γράψατε: Κέντρον Συνεργάων Καλοεργούντων
Στὰ Φέξη ἀρ. 72—Ἀθήνας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἡ Ἀγία τοῦ περιοδικοῦ μας, χάριν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς ψυχικῆς ὠφελείας τῶν πιστῶν, ἡς τὸσον ἔχει ζημιωθῇ ἀπὸ τὰ πλήρη ἐμπαθείας καὶ μίσους σχόλια τοῦ «Κήρυκος Γνησίου Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» προτείνει εἰς τοὺς συντάκτας τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, ὅπως παύσωσιν τοῦ λοιποῦ τὴν τακτικὴν των. Συνφθῶσιν δὲ τὴν προσγενομένην εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν ζημίαν καὶ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν σύστασιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν «Εἰ δὲ ἑλλήλους δάμνετε καὶ κατεσθίετε εἴδετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε».

Ἡμεῖς οὐδέποτε σπεύδομεν εἰς τοιαῦτα σχόλια δι' ὃ καὶ δηλοῦμεν ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης, ὅτι δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐπισυνάξωμεν τὸν ἥλιον τῆς Ἀγάπης μὴ τοιαῦτα σχόλια. Ἐπομένως πᾶσαν εὐθύνην δι' οἷονδήποτε σχόλιον ἀναγραφόμενον, θὰ φέρωσιν ἀνεκρίαν οἱ συντάκται τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ.

Ἐπισημαζόμεν τὴν τελευταίαν Σύστασιν μὲ τὴν ἀρχαγγελικὴν προτροπὴν «Στῶμεν καλῶς Στῶμεν μετὰ φόβου».

Ἡ Ἀγία τοῦ Περιοδικοῦ
«Φωνὴ Ὁρθοδοξίας»

λοι ἐκτίζον ἀνενοχλήτως νέον οἶκον Ἀφροδίτης!

— Ἐναντίον τῆς χρησιμοποίησεως τῆς βίας πρὸς λύσιν θρησκευτικῶν διαφορῶν πάσης φύσεως διαμαρτυρούμεθα ἐντονώτατα. Ἀρχιερεὺς «ἰχθύος ἀφωνότερος καὶ βασιλέως ἀπραγότερος» κραιδάλων τὸ ξίφος διὰ νὰ πολέμησιν ἀντιθέτους ἰδέας καὶ συστήματα, ἀκόμη δὲ θλιβερώτερον νὰ καταδιώξῃ πιστὰ τῆς Ἑκκλησίας τέκνα μὴ προσφέροντα αὐτῷ γῆν καὶ ὕδωρ, ὅ τοιοῦτος ἀρχιερεὺς ἔχει ἀποθάνει πνευματικῶς. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἀρχιερεὺς βίσει ἀντισημαγμένου νόμου τῆς Πολιτείας δύναται νὰ καλῇ ἀπὸ τηλεφώνου τὴν Ἀστυνομίαν καὶ νὰ ἐκδιώκῃ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Μητροπόλεως του μὲ συνοδείαν χωροφυλάκων, ἄτομα, Ἑλλήνας πολίτας, φέροντα τὴν στολὴν τοῦ κληρικοῦ, ὅχι διότι ὑπέπεσον εἰς παραπτώματα ποινικοῦ δικαίου, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ἠνόχησαν τὸν βαρύνειον ὕμνον τῆς Μητροπόλεως των καὶ εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἀνεπιθύμητοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, εἰ ἐν τιαύτῃ περιπτώσει, φωνάζομεν καὶ ἡ φωνὴ μας φθάσει μέχρι τῶν ἄστρον, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀνύπαρκτος, ἡ δὲ ἐπαρχία τοῦ ἀρχιερέως τούτου δὲν εἶναι πλέον ἐπαρχία τῆς δημοκρατικῆς μας Πατρίδος, ἀλλ' ἐπαρχία ποῦ ἐξίζει νὰ λέγεται ἐπαρχία Μαχαραγιά τινος τῶν Ἰνδιῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΛΟΞΑ ΚΑΙ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΑ

«Τὰ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα οὐ διὰ νόμον κριθήσονται»: (Κηρ. Γρησ. Ὁρθοδ. Περ. Γ' Τεύχος 17ον—18ον Φεβρουαρίου, Μαρτίου 1950). Ἴδου τὸ Θεολογικὸν ἀπόφθεγμα τῶν κύκλων τῆς Κερατέας. Τώρα σὲ ποῖο μέρος τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀναφέρεται ἡ περιλάλητος αὕτη δοξασία τοῦ πατρὸς Ἐγγεῖλου παραμένει μυστηριώδης. Καὶ τοῦτο διότι ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει «ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, ὅσοι τὰ τοῦ νόμου ποιῶσιν» (Ῥωμ. Β', 14) μὲ προφανῆ σημασίαν, ὅτι ὁ Θεὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ ἡθικοῦ Νόμου τὸ ἀνέγραψεν καὶ εἰς τὰς πλάκας τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ἀπ' ἐναντίας δὲ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ συντάκτου ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφει «δοὶ γὰρ ἀνόμως ἡμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται καὶ δοὶ ἐν νόμῳ ἡμαρτον διὰ νόμον κριθήσονται» (Ῥωμ. Β', 12). Δηλαδή «δοὶ ἡμαρτήσαν, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸν ἔγγραφον ἡθικὸν Νόμον θὰ κριθοῦν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου τῆς συνειδήσεως» «δοὶ πάλιν γνωρίζοντες τὸν ἔγγραφον νόμον ἡμαρτήσαν, θὰ κριθοῦν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραπτοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον παρέβησαν. Ἐπειδὴ ὁμως τὸ περιεχόμενον τῶν δύο νόμων εἶναι τὸ αὐτὸ (ὁ ἴδιος Νομοθέτης καὶ διὰ τοῦς δύο) ἔπεται διὰ ἀπαντες οἱ ἄνθρωποι θὰ δικασθοῦν διὰ νόμον. Κατόπιν αὐτῶν ἡ φράσις τοῦ πατρὸς Ἐγγεῖλου «οὐ διὰ νόμον κριθήσονται» δὲν στηρίζεται οὔτε ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, οὔτε ἐς τῆς παραδόσεως, οὔτε ἐπὶ τῶν πατέρων. Ὅζει Ὁριγένη πλάνης καὶ μοιάζει καταπληκτικῶς μὲ τὰς ἀπόψεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία βασιλεῖα εἶναι ἀνοικτὴ εἰς ὅλους (ἀλλοθρήσκους, εἰδωλολάτρους κ. τ. λ.).

Διὰ τοῦ ἀξιώματος δὲ αὐτοῦ ἐπιχειροῦν προφανῶς νὰ κολακεύσων τοὺς λυχνούς τῆς ἡμέρας καὶ ἡγέτας μεγάλων κρατῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν ἐμπνευσμένον σχολιαστὴν τοῦ ἀνωτέρω περιοδικοῦ, δύναται ἀνευθύτως καὶ ἀναμαρτήτως νὰ εἶναι Μασόνοι!!! Ἡ χριστιανικὴ εὐθύνη, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀσπεκτικὴ θάπτονται εἰς τὴν σκοτεινὴν τάφον τῆς δουλοπρεπείας καὶ τῆς ἰδιοτελεῖας συμπεριφορῆς. Κατόπιν αὐτῶν συνιστάμεν, εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς συντάκτας τοῦ Κήρυκος Γνησίου Ὁρθοδόξων, περισσοτέρων προσοχὴν εἰς τὰ δημοσιεύματα, ὡς τὸ περὶ οὗ πρόκειται καὶ νὰ μὴ θυσιάζουν τὰς Χρῆστ. ἀληθείας εἰς προσωποληψίας.

ΑΔΕΛΦΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ὁ σχολιαστὴς τοῦ περιοδικοῦ «Κηρ. Γρησ. Ὁρθ.», κληθεὶς ἀπρεπείτως ἀπὸ τὴν προσχώρησιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ. τοῦ Σερβισμοῦ καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κυκλάδων κ. Γερμανοῦ. Δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὴν πλουσίαν δρᾶσιν κατὰ τὸ παρελθόν τοῦ Μητροπολίτου, οὔτε ἀπὸ τὴν πρόσφατον φυλάκισιν του χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας, οὔτε τέλος ἀπὸ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ σχῆμα του. Τώρα κατὰ πόσον θὰ ἔγραψεν τὸ δοῦν ἔγραψαν ἐὰν ὁ Σερβισμὸς καὶ τοῦ Μητροπολίτου, εἰσέρχετο εἰς τὴν Μονὴν καὶ γατέας, ὅλοι τὸ γνωρίζομεν. Ἀρα λοιπὸν ὁ σκοπὸς τῶν δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ ἡ σνοκωφία καὶ μόνον. Ὁ Θεὸς ἄς τοὺς φωτίσῃ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα ἀνεχώρησε διὰ Λονδρῶν καὶ Περσέων ὁ Σερβισμὸς καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κυκλάδων κ. Γερμανός. Ἐκεῖ δὲ εἰς ἓνα στοργικὸν περιβάλλον ἐπικοινωνήσας μὲ τὸ εὐσεβεῖς ποίμνιον ἱερουργῶν, διδάσκων, δριμύων, νοουθετῶν. Ἐκτενοῦργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱερὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀναστάσεως καὶ εἰς ἄλλα κέντρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Προσέρχοντο, ὅπου ἐβρίσκοντο, ἀρετοὶ χριστιανοὶ τῶν περιχώρων καὶ τῆς Κορίνθου. Ἡ περιόδός αὐτῇ ὑπήρξεν πλουσία καὶ καρποφόρος.